

Dutilhiteiten

*Jaargang 54 nr 2
Lustrum special 2022*

Inhoudsopgave

Inhoud en colofon.....	1
Inleiding.....	2
Wat is een portret? (<i>Maayke Dutilh-Jansen</i>).....	4
Portret van een familie (<i>David Vriesendorp</i>).....	6
Leven met portretten om je heen (<i>Chris Dutilh</i>).....	7
Portretten Stichting Geslacht Mees vinden hun plek bij familie in huis (<i>Joost Mees</i>).....	9
Portrettengalerij.....	10
Vrouwenportretten.....	11
Mannenportretten.....	12
Kinderportretten.....	13
Duoportretten.....	15
Door familie geschilderd.....	17
Feestportretten.....	18
Vragen, behorende bij expositie familieportretten.....	19

Colofon

Aan dit nummer werkten mee:

Bas	David Vriesendorp	Mariette
Chris	Joost Mees	Ponny
Daan JMzn	Maayke Dutilh-Jansen	Tota

Ontwerp voorkant Bas Dutilh

Drukwerk firma Kooij Copy & Design, Deventer

Copyright Dutilhiteiten 54, nr 2, 22 mei 2022 berust bij de familiestichting Dutilh.

Toestemming voor gebruik alleen na schriftelijke toestemming.

Reacties op dit blad worden verwelkomd op chris@dutilh.com

Introductie

Chris Dutilh

In Dutilhiteiten nr 43 uit 2011 werd op de cover voor het eerst melding gemaakt van een virtuele verzameling portretten van nazaten van de uit Clairac afkomstige familie Dutilh. Dit volgde op een oproep, gedaan in december 2010, waarin werd gevraagd om te melden of men zelf geschilderde of getekende portretten in bezit had of dat men wist over het bestaan van dergelijke portretten bij anderen. Inmiddels zijn ongeveer tachtig afbeeldingen verzameld. Reden genoeg om, ter gelegenheid van een familiedag op 22 mei 2022 in Rotterdam, te delen wat er inmiddels bij elkaar verzameld is. Zo wordt een bescheiden tentoonstelling georganiseerd, en wordt deze 'catalogus' uitgegeven als Dutilhiteiten-special. **Blijft natuurlijk de wens dat nog (veel) meer mensen zich melden met informatie over andere portretten**

In deze 'catalogus' van geselecteerde portretten zijn ter inleiding verschillende bijdragen te vinden. Zo schrijven David Vriesendorp en Joost Mees over de manier waarop in hun familie wordt omgegaan met portrettencollecties. Mijn vrouw Maayke, dochter van een portretschilderes, schrijft over portretten. En zelf sprak ik met drie nichten over het bezit van portretten, en wat die met je doen. Het tweede deel van deze catalogus toont zevenenvijftig afbeeldingen, ingedeeld in zes categorieën.

Keuzes

Bij het samenstellen van de tentoonstelling zijn een aantal keuzes gemaakt, die hieronder kort worden toegelicht.

por·tret (*het; o; meervoud: portretten*): afbeelding van een persoon, waarbij de gelaatstreken als hoofdzaak beschouwd worden, m.n. geschilderde getekende of gefotografeerde afbeelding van een mens

Van Dale geeft een duidelijke definitie van een portret. Gebeeldhouwde portretten of afbeeldingen waar de gelaatstreken niet duidelijk in beeld komen zijn buiten beschouwing gelaten.

In veel gevallen zijn de originele portretten in de verzameling in het bezit van familieleden, die zelf een afbeelding hebben gemaakt en ingestuurd. Sommige portretten (zoals die van Jean François en Jean Antoine Dutilh, heel verre neven van elkaar) zijn in het bezit van verre nazaten die al generaties lang geen Dutilh meer heten, of zelfs geen enkele familieband hebben. Van sommige portretten zijn alleen kopieën van afbeeldingen beschikbaar, en is niets bekend over de huidige verblijfplaats van de originelen. In het bijzonder geldt dat voor de miniaturen van Etienne en Catherine Madeleine Dutilh, waarover eerder een artikel verscheen in Dutilhiteiten¹. Niet in deze catalogus is afgedrukt het Excel bestand waarin van van elk portret, voor zover bekend, vermeld staat naam van afgebeelde persoon, maker, eigenaar, afmeting en jaar van productie. Dit bestand, samen met de gehele collectie komt later beschikbaar via de familie website. Vanwege de omvang van de tentoonstelling is gekozen voor een vrij simpele indeling in zes themagerelateerde categorieën. Bezoekers worden aangemoedigd om familierelatie tussen afgebeelde personen zelf te onderzoeken aan de hand van daartoe geëigende hulpmiddelen, zoals het Patriciaat.

Wat maakt een portret relevant?

In een discussie over de keuze van portretten, voor de nieuwe beschrijving van de familie Dutilh in het Nederlands Patriciaat, prijst Willem Dutilh, in een e-mail aan bij zijn nicht Ponny, het portret dat Karel van Veen maakte van zijn opa Jacques Dutilh als volgt aan:

¹ no. 48 (2016) pp 46-47, Quest for the origin of two miniatures

"Opa was wellicht de belangrijkste Dutilh "ever" in Rotterdam en is hier officieel afgebeeld. Als hij hier wat stijf en voor ons niet zo goed herkenbaar is, is dit in mijn ogen niet zo van belang. Mijn en jouw kinderen, die hem niet hebben gekend, kunnen dat al niet beoordelen, laat staan de generaties die na hen komen". Zijn nicht had daar zo haar eigen gedachten over. Deze correspondentie maakt duidelijk dat verschillende aspecten bepalend zijn voor de relevantie van een portret. Ten eerste is dat de geportretteerde zelf. Hoe hoger de maatschappelijk status of hoe meer geliefd de afgebeelde persoon was, hoe groter de (mogelijke) belangstelling voor een portret. Ten tweede telt natuurlijk naam en faam van de beeldende kunstenaar die het portret maakte. Uiteindelijk bepalen toeschouwers de relevantie van een portret. Zij veranderen in de loop der tijd, en met hen verandert de smaak. Gelijkenis tussen persoon en afbeelding wordt steeds minder relevant.

Hoe komt een kunstenaar aan zijn (voor)beeld?

De meeste portretten zijn gemaakt door een kunstenaar terwijl de geportretteerde poseert in een atelier. Maar dat is niet in alle gevallen zo. Soms omdat de geportretteerde niet meer in leven is, zoals bij Charles Graff Dutilh, die op achtjarige leeftijd in 1851 overleed. Van hem bestond wel een foto, en kennelijk prefererden zijn ouders een geschilderd portret.

*Charles Graff Dutilh
(1842-1851), fotoportret
en geschilderd
miniatuur.
Datum foto rond 1850*

In de expositie zijn ten minste nog twee portretten gemaakt naar een foto, en wel die van Charles Dutilh (zie mannenportretten), en van Willem en Hedda (zie feestportretten). Portretten gaan meestal na een sterfgeval over van de ene generatie naar een volgende. Daarbij kan het gebeuren dat een portret zo dierbaar is, dat meerdere erfgenamen er belangstelling voor hebben. In zulke gevallen kan het voorkomen dat er een replica gemaakt wordt. Als dat goed gebeurt, dan zijn verschillen nauwelijks te onderscheiden, zoals met het portret van Maria Catherina Dutilh-Carlen (zie vrouwenportretten). Het origineel daarvan is via Jeroen Dutilh en zijn moeder (Ans Tijdeman) in handen gekomen van uw redacteur. Een vrijwel identieke kopie is in handen van Ank van Peski-van Rossem, een nicht Jeroen, met als gemeenschappelijke voorouder Henriette Ewaldine Dutilh (1776-1857).

Dat het ook raar kan lopen bij het kopiëren van een portret is duidelijk als we kijken naar replica's van de Etienne en Catherine Madeleine Dutilh. Maar zelfs deze gebrekkige afbeeldingen worden nog steeds met zorg bewaard, en van generatie op generatie doorgegeven. Zo blijkt dat een portret niet echt mooi hoeft te zijn om toch dierbaar te zijn.

*Portretten van Etienne en
Catherine Madeleine
Dutilh. Van de originelen
bestaan slechts zwart/wit
foto's. De nageschilderde
kopieën zijn in het bezit
van een van hun verre
nazaten in de VS*

Wat is een portret?

Maayke Dutilh-Jansen

De vraag ‘*wat is een portret*’ is best een mooi onderwerp voor een goed gesprek, waarbij de uitwisseling van ideeën interessanter is dan het uiteindelijke antwoord. Om u een beetje op weg te helpen voor dit gesprek, neem ik u graag mee in een enigszins anekdotisch verhaal over mijn eigen ervaringen met portretten.

Mijn moeder, Marjan Gerretsen, studeerde portretschilderen aan de Koninklijke Academie voor Beeldende Kunsten in Den Haag. Zij kreeg les van Paul Citroen. Deze bekende portrettist en docent was aanhanger van de modernistische ontwerpopvattingen van Bauhaus (een stroming die in opkwam in de jaren 20 van de vorige eeuw). Het idee is dat een geportretteerde in zo minimalistisch mogelijke lijnen kernachtig wordt neergezet.

Tegen het einde van haar studie werd ze moeder. Vanaf dat moment zette ze haar ontwikkeling tot portretschilder voort met portretten van haar kinderen. Van mij zijn dus diverse tekeningen en olieverfschilderijen gemaakt. Ik heb goed geleerd om te ‘zitten’, en even te draaien naar links, of naar rechts. Mijn grootouders ontvingen geen schoolfoto’s van hun kleinkinderen, maar prachtige tekeningen die met punaises op de muur geprikt werden – ‘voor Grootvader van Marjan. Maayke dec. 66’ – stond er dan bijvoorbeeld op.

Portretschilderen was in mijn familie niet bijzonder. Mijn moeders oom, Huub Gerretsen, kon als portretschilder redelijk in zijn levensonderhoud voorzien. Mijn grootvader van vaders kant was directeur van kunstacademies. De Amsterdamse academie voor tekenleraren is onder zijn leiding opgegaan in wat nu bekend staat als de Gerrit Rietveld Academie. Hoewel hij een groot voorstander van die fusie was, kon hij zich uiteindelijk niet vinden in het idee dat de individuele expressie het belangrijkste gevonden werd. In de ogen van mijn grootvader moest men eerst de technieken leren en een realistische weergave kunnen maken en dan van daaruit gaan abstraheren. Pablo Picasso is een mooi voorbeeld van een kunstenaar die mijn grootvaders kijk op wat een werkelijk portret is, veranderd heeft. De abstracte vervormde vrouwenportretten zijn vooral een weergave van wat in Picasso’s ogen essentieel was. Die portretten riepen veel weerstand op in de tijd van mijn Grootvader – kranten spraken er schande van. Omdat Picasso ook het talent had om een realistisch portret te maken, begreep mijn Grootvader dat hij een bewuste andere keuze maakte. De ware portretschilder moest dus volgens hem een keuze kunnen maken tussen werkelijkheidsgetrouwe weergave – die de kunstenaar moest kunnen maken - en een meer kernachtige of abstracte vorm. De abstractie mocht dus niet ingezet worden om onvermogen te verhullen.

Mijn moeder schilderde, net als haar oom, diverse portretten op bestelling. Ze begon altijd met schetsen, daarna volgde het doek en de olieverf, altijd zocht ze de kern, de essentie. Meestal maakte ze meerdere versies. Steevast kozen de geportretteerden de meest flatteuze variant, zelden de meest kernachtige. Geportretteerden konden dan zeggen *'maar dat ben ik echt niet'* en *'dit ben ik echt'*. De interactie tussen portretschilder en geportretteerde is intens en gaat over het wezen van de geportretteerde.

Mijn moeder werd steeds eigenzinniger. Mooie opgepoetste toetjes spraken haar niet meer aan. Ze zocht de essentie, de emotie, de echte ander. Dus ze ging over op groene of paarse gezichten of lange zilverkleurige grijze spookachtige figuren. Het lukte haar zeker om de kern van de persoon op het doek te zetten, maar de geportretteerden wilden steeds minder vaak hun portret boven de eigen schoorsteenmantel hangen.

Mijn moeder ging lesgeven, vaak in prachtige landhuizen met luxe lunches, aan welgestelde dames die op zoek waren naar een hobby. Ze werd ook gevraagd om les te geven aan de kerngroep van psychoanalytici in Heidelberg. Ik was in die tijd psychologiestudent, en ging graag mee als model. Uren stil zitten had ik immers vanaf mijn kindertijd geleerd. De lessen waren erg grappig. Mijn moeder kon bijvoorbeeld vragen *'hoeveel ogen zie je nu bij Maayke'* aan iemand die mij en-profile aan het schilderen was met twee ogen. Kijken bleek werkelijk heel moeilijk. Het meest bizarre portret dat een leerling van mij maakte was een volledig zwart gekleurd vel. Het mag duidelijk zijn dat mijn eerder genoemde Grootvader geen heil zag in zo'n portret. De bespreking van dit kunstwerk vergde veel van mijn moeder. *'Wel A., jij hebt dit zwarte vel gemaakt – kun je iets vertellen over jouw idee hierbij, over hoe dit een portret van Maayke is?'* Mijn moeder hoopte dat de aspirant kunstenaars zich op die manier ontwikkelden. Leerling A. wist in de loop van het schilderweekeinde in Heidelberg uiteindelijk een volledig rood vel te produceren als portret van mij.

Misschien is het aan mij te zien, dat ik lang stil kan zitten. Op een dag in 1981 vroeg schilder Dick Stapel of ik bij hem in zijn atelier wilde komen poseren. Dick Stapel was vanaf 1965 portretschilder. Hij schilderde vele bekende personen, vaak uit het artistieke

milieu. Mijn portret werd enkele keren opgehangen in Pulchri Studio. Daar zag mijn moeder het hangen. Zij was zeer ontstemd, want het portret was niet *'echt Maayke'*. Dick Stapel had mij dromerig in koele tinten geschilderd, terwijl mijn moeder mij steevast met grote donkere angstige blikken op het doek heeft gezet. Zelf heb ik niet zoveel moeite met de verschillen in mijn portretten, want het is mij allang duidelijk dat een portret is wat de kunstenaar in je ziet. Zo kun je dus zomaar een zwart vel zijn, of een verwrongen Picasso-vrouw.

Portret van een familie

David Vriesendorp

De FVV of wel de Familie Vereeniging Vriesendorp bestaat dit jaar 110 jaar. Reden voor een feestelijk verblijf in Unna in Westfalenland waar onze oorsprong ligt. In 1636 werd daar Hendrik Vriesendorp geboren. 1-A voor de leden. Thans zitten we ver boven de tweehonderd A leden.

In de loop der tijden zijn er nogal wat portretten gemaakt, boekjes geschreven, poëziealbums bewaard, menukaarten van festiviteiten, daguerreotypes geschoten en al wat dies meer zij. De FVV heeft een lijvig archief met van allerlei van het voorafgaand genoemde.

Maar er zijn natuurlijk ook nog talrijke

schilderijen en oude fotoalbums die nog in bezit zijn van leden van de familie. Een grote collectie Vriesendorp portretten was in bezit van het Dordrechts Museum. Bij de laatste verbouwing van het museum werden de meeste daarvan kunsthistorisch minder interessant bevonden. Slechts vier portretten, door Adriaan Schouman geschilderd, werden behouden.

Ruim 50 portretten uit het museum, van zeer groot tot zeer klein, hangen nu thuis bij een van de familieleden

in zijn ruime trappenhuis. Leden zijn van harte welkom

de portretten te bekijken maar de eerlijkheid gebiedt te zeggen dat dit zelden voorkomt. Wel zijn ze uitvoerig gebruikt in een paar publicaties die de FVV liet maken ter gelegenheid van lustra. In het Kunstmuseum in Den Haag hangen nog een aantal behangsels van Adriaan van Streij.

Het blijft de vraag wat er met de familie collectie gaat gebeuren als de huidige bewaarder kleiner gaat wonen. En wat zal het lot zijn van al die foto albums en “petits souvenirs”

Er zullen vast wel families zijn die met soortgelijke vragen zitten. Zullen we met elkaar een antwoord vinden?

Leven met portretten om je heen

Chris Dutilh

Om meer te weten te komen over wat het betekent om te leven omringd door familie portretten is uw redacteur op bezoek gegaan bij de ervaringsdeskundigen Tota, Mariette en Antoinette Dutilh. Samen hebben zij ruim 20 portretten in huis hangen, waarbij zijn meegeteld portretten van aangetrouwde familie. Het gesprek vindt plaats bij Tota in Rotterdam en wordt opgevrolijkt door een prima lunch, terwijl Antoinette vanuit Wassenaar inbelt.

Tota en Mariette bij het echtpaar Balguerie-Dutilh in het trappenhuis van Mariette

Mariette geeft aan dat het bezit van portretten vaak iets is dat je overkomt bij de verdeling van de (groot)ouderlijke boedel. Zo heeft haar vader ooit twee portretten gekocht van het echtpaar Balguerie-Dutilh uit 1783, die haar op zich niets zeggen. Toch hebben zij wel een plaats gekregen in haar huis langs de trap. Mochten er echter familieleden zijn, die belangstelling hebben voor deze schilderijen, dan nodigt zij hen van harte uit, om contact op te nemen.

belangstelling voor portretten van (verre) voorouders vaak gering. Een uitzondering hierop vormen de portretten gemaakt door beroemd geworden schilders. Dan speelt de (markt)waarde ervan natuurlijk weer een rol.

In tegenstelling tot geld en waardevolle voorwerpen is bij een boedel verdeling de

Tegenwoordig woont men vaak kleiner en beleeft meer plezier aan eigen foto's aan de muur. Toch is zo'n schilderij iets anders dan een foto. Foto's hebben een vluchtiger karakter, zijn in overvloed aanwezig en zijn ongelimiteerd te vermenigvuldigen. Dat speelt ook een rol bij de waarde beleving.

Een geschilderd portret gaat dieper in op de persoonlijkheid van een geportretteerde. Tevens brengt de schilder zijn eigen signatuur aan, zoals ook de tijd waarin het portret gemaakt is, mee speelt. Mede daaraan ontleent een portret zijn emotionele waarde, naast de relatie met de afgebeelde persoon en de herinnering aan de plaats, waar het heeft gehangen. Naarmate een portret langer geleden werd gemaakt, kunnen de laatste factoren vervagen, waardoor ook de belangstelling verdwijnt.

Openbare ruimtes (zoals stadhuis, bank- en bedrijfskantoren e.d.) werden zeker in het verleden aangekleed met portretten van voormalige gezaghebbende personen. Dit wordt ook in de huidige tijd nog gehandhaafd, vaak in de vorm van foto's. Deze verzamelingen hebben duidelijk een ander doel. Zij vormen een interessant overzicht en soms een indrukwekkend monument van de geschiedenis van de betreffende instanties. Daarmee wordt er voor het behoud van de portretten zekerheid geschapen. Iets dat bij portretten in privé bezit niet het geval is.

In familie verband hangt het laten maken van geschilderde portretten meestal sterk af van tradities. De ouders van Tota, Mariette en Antoinette lieten hun drie oudste dochters, te weten Tota, Mariette en Margriet, portretteren door de schilderes Rie Pluim in de jaren 1947 – 1949.

Tota, Mariette en Margriet Dutilh, geschilderd door Rie Pluim in de jaren 1947-1949

Zij waren toen tussen de 3 en 5 jaar oud. Aan Antoinette en Adrienne, de jongsten, zijn zij niet meer toegekomen.

Zelf hebben Tota, Mariette, Margriet, Antoinette en Adrienne de traditie voortgezet, zowel in de vorm van schilderijen, als in foto's en in brons. In principe blijven die portretten van kinderen in het ouderlijk huis hangen. Zij zullen echter, zeer waarschijnlijk, op enig moment verhuizen naar het betreffende kind. Het lot van de vroegere voorouders is minder zeker; daar zal de jongere generatie over gaan beslissen. Tot nu toe is het overgaan tot openbare verkoop gelukkig geen optie gebleken.

Tot op heden lijkt er toch wel iets zeker te zijn: Het bezit van familie portretten draagt bij aan een vertrouwde sfeer in huis, gevoel voor traditie en familie geschiedenis!

Mochten er naar aanleiding van deze historie meerdere familieleden dergelijke verhalen hebben om te vertellen, dan houdt de redacteur zich aanbevolen. Alles ten dienste van onze familiegeschiedenis.

Ponny met vier van de dertien familie portretten om zich heen

Portretten Stichting Geslacht Mees vinden hun plek bij familie in huis

Joost Mees (binnen de familie verantwoordelijk voor het schilderijenbeheer)

Na een lange periode waarin de vaak wat statige en strenge portretten van Mezen-firmanten bij de bankgebouwen en vestigingen van Mees & Zoonen de gangen en directiekamers hebben gesierd, heeft de bank (inmiddels MeesPierson, onderdeel van de ABN-Amrobank) in 2013 aan de familie aangegeven dat men van de bijna tachtig schilderijen af wil. In eerste instantie werden ze opgeslagen in een professionele opslag. Mede vanwege de kosten daaraan verbonden, werden ze in 2015 aan familieleden aangeboden. Inmiddels zijn de meeste schilderijen ondergebracht bij diverse families.

Zo hebben wij in ons huis in Rotterdam, terwijl ik van oorsprong een Groningse Mees ben, gewoon een gezellige oude Rotterdamse Mees in de keuken hangen. Hendrik W. Mees, maar we noemen hem thuis Henk. Hij was midden 19e eeuw ambtenaar bij het Ministerie van Koloniën in Batavia. Hij was een beetje omstreden omdat hij nogal fel had uitgehaald naar de Javaanse Bank, en daarmee naar de Nederlandse overheid, in zijn brochure "Eene stem uit Indië over het Muntwezen". Een vrijdenker en een beetje recalcitrant en een man met een verhaal, daar houden we hier thuis wel van en zo wordt hij natuurlijk niet vergeten! En op de gang een mooi oud portret van firmant Jan Rudolf Mees (1755-1839).

Onze dochter Anne, als student aan de Hotelschool net verhuisd van Maastricht naar Amsterdam, zocht ook invulling aan de muur van de keuken. We hadden in de collectie nog een struise dame waar niemand eigenlijk raad mee wist. En we wisten ook niet goed meer hoe deze in de collectie was gekomen. Even gegoogled en blijkt het Elisabeth Bas te zijn (niet verwant aan de familie Mees), herbergierster uit Amsterdam nota bene. Het portret, waarvan men lange tijd aannam dat Rembrandt het geschilderd had, werd als "beeldmerk" voor het sigarenmerk Elisabeth Bas gekozen. Tegenwoordig wordt het schilderij toegeschreven aan Ferdinand Bol maar het zal wel een kopie zijn... Maar hoe toevallig kan het zijn dat de oude dame weer terug is in Amsterdam bij een studente die zich bekwaamt in haar oude vakgebied van herbergierster? Overigens wordt ze door de huisgenoten Betje genoemd.

Het is mooi dat deze oude, soms bijna vergeten portretten, weer een nieuw leven hebben.

Portrettengalerij

- ✓ Vrouwenportretten
- ✓ Mannenportretten
- ✓ Kinderportretten
- ✓ Duoportretten
- ✓ Door familie geschilderd
- ✓ Feestportretten

Vrouwen portretten

1. Maria Catharina Duthl-Carlen (1715-1796) getekend in 1752 door Pierre Frédéric de la Croix;

2. May Dutilh-de Kuijper (1892-1980), getekend in 1944 door A.C. de Neeve;

3. Lilca de Praetere (1914-2001, geschilderd in 1937 door Rudolf Sternad;

4. Corry Dutilh-van Vollenhoven, getekend in 1954 door Louki Peletier;

5. Marie Anne Dutilh (), geschilderd in 1820 door Cornelis Cels;

6. Muis Borchardt-Dutilh (1911-2002), getekend in 1925 door Johanna van Lynden-de Clercq

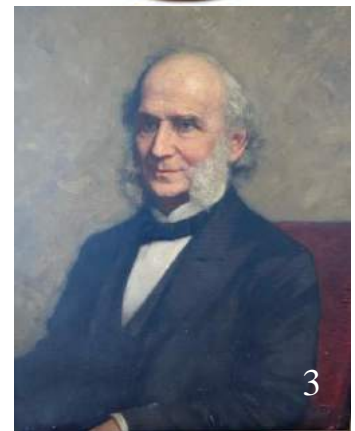
7. Tota Kröner-Dutilh (1943), geschilderd in 1992

door Rien Bout;

8. Mildred Evers (1946), getekend in 1977 door Nina d'Oliveira

Mannenportretten

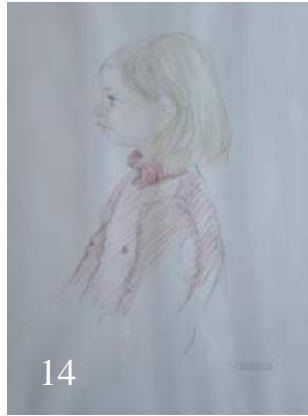
1. John Francis Dutilh Rigaud (1742-1810), in 1793 getekend door George Dance the Younger;
2. Edmund Dutilh (1798-1886), datum en kunstenaar onbekend;
3. Charles Dutilh (1803-1882), datum en kunstenaar onbekend;
4. Jean Antoine Dutilh (1777-1846), steendruk uit 1839 gemaakt door J. Monnie;
5. Jacques Dutilh (1884-1960), in 1954 geschilderd door Karel van Veen;
6. Aak Dutilh, zn van Jacques, (1918-2001), in 1973 geschilderd door Henri Hoogenweegen;
7. Wim Dutilh (1894-1977), in 1955 geschilderd door Karel van Veen;
8. Ian Dutilh (1915-1998), in 1976 geschilderd door Karel van Veen;

Kinderportretten

1. Edmund Dutilh (1798-1886), ets gemaakt in 1803 door C.B.J. de Saint Memin
2. Edward Dutilh (1797-1833), ets gemaakt in 1803 door C.B.J. de Saint Memin
3. Marie Elisabeth Dutilh (1801-1804), ets gemaakt in 1803 door C.B.J. de Saint Memin
4. Charles Graff Dutilh (1842-1851), rond 1850 geschilderd door onbekende kunstenaar
5. Max Dutilh (1886-1933), geschilderd rond 1900 door Otto van Rees
6. Guy (1916-2007) en zuster Renée Dutilh (1918-1998), geschilderd in 1925 door Otto van Rees
7. Renée Dutilh (1918-1998), geschilderd in 1921 door Tsugouharu Foujita
8. Henny Dutilh (1900-1996), geschilderd rond 1915 door onbekende schilder
9. Tota Dutilh, (1943), geschilderd in 1947 door Rie Pluim
10. Matiette Dutilh (1945), geschilderd in 1948 door Rie Pluim
11. Margriet Dutilh (1946), geschilderd in 1949 door Rie Pluim
12. Christian Dutilh (1968), geschilderd in 1972 door John Brinkworth
13. Frederik Dutilh (1978), geschilderd in 1985 door John Brinkworth
14. Noor Dutilh (2004), getekend in 2011 door Arnoud Boering

Duoportretten

1

2

3

4

6

7

Van boven naar beneden en van links naar rechts:

1. Jean Antoine Dutilh (1777-1846) en Johanna de Coole (1788-1818), rond 1817 geschilderd door H. van Overklift;

2. Etienne Dutilh (1751-1810) and Catherine Madeleine Dutilh(1770-1824), rond 1795 geschilderd door onbekende kunstenaars;

3. Elie Saint Martin (1763-1819) en Anne Agathe Dutilh(1757-1826), rond 1800 geschilderd door onbekende kunstenaar;

4. Etienne Dutilh (1751-1810) en Catherine Madeleine Dutilh(1770-1824), in 1802 geportretteerd door C.B.J. Fevret de Saint Mémin;

5. Jean François Dutilh (1756-1821) en Johanna Susanna van Reverhorst (1763-1802), in 1790 geschilderd door Izaak Schmidt;

6. Marie Anne Dutilh (1759-1844) en Corneille Balguerie (1746-1809), in 1783 geschilderd door Girolamo/Hieronymus Lapis;

7. Catherine Magdelaine Dutilh (1844-1917) and Frank Carter Grugan (1842-1917), datum en kunstenaar onbekend;

8. Engel Pieter Dutilh (1860-1943) en Adriana van der Hoop (1865-1937), datum en kunstenaar onbekend

5

8

Door familie geschilderd

1. Jacob Christiaan Dutilh (1786-1860) met kleinzonen Jacob Rosier (1845-1918) en Jan Paulus (1848-1892), in 1850 geschilderd door dochter Jacoba Rosetta (1824-1902);
2. François Dutilh (1849-1924), in 1906 geschilderd door schoonzoon Otto van Rees (1884-1957);
3. Max Dutilh (1886-1933), in 1899 getekend door zus Adya (1876-1959);
4. Adya van Rees-Dutilh (1876-1959) in 1905 geschilderd door haar man, Otto van Rees (1884-1957);

5. Elie Dutilh (1913-1989) in 1995 geschilderd door zus Liesbeth Smitskamp-Dutilh (1921-2014);
6. Mia Evers (1920-2010) en broer Henk (1918-1999), rond 1932 geschilderd door moeder Dora Evers-Dutilh (1892-1943)

Feestportretten

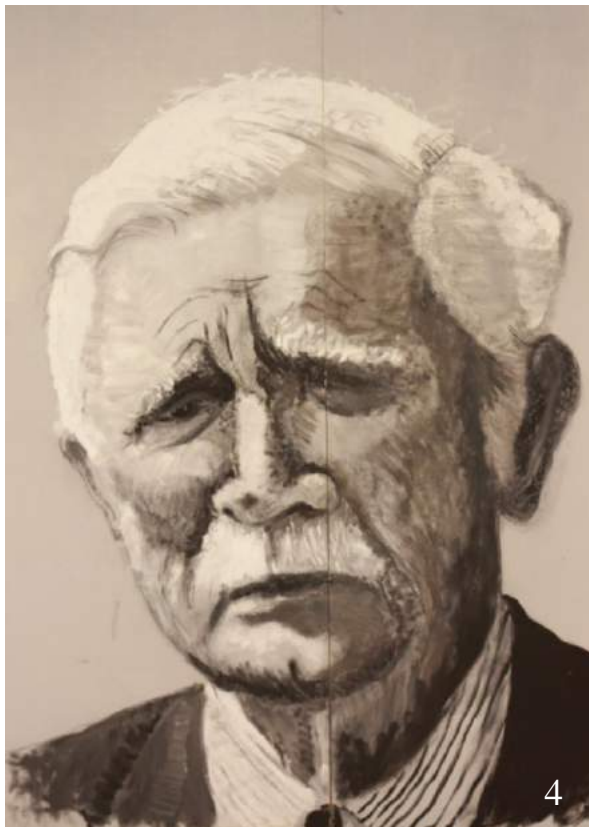
1. Mia Evers (1920-2010), in 1928 geknipt door Paul Krüger, ter gelegenheid van Nenijto te Rotterdam;
2. Jop Dutilh (1860-1941)

getekend in 1930 door Charles Albert Cocheret;

3. Daan Dutilh (1955) getekend in 1997 door Dik Bruynesteyn

4. Ian Dutilh (1915-1998) door onbekende geschilderd met acrylverf als een decorstuk ter gelegenheid van een bedrijfsfeest van NautaDutilh;

5. Willem Dutilh (1940) en zijn vrouw Hedda (1940), van een foto geschilderd in Vietnam

Vragen, behorende bij expositie familieportretten

1. Wie staan twee keer afgebeeld (in totaal tien personen)?
2. Van één gezin worden drie en van een ander zelfs vier kinderen afgebeeld, wie zijn dat?
3. Er zijn tien gezinnen waarvan twee kinderen staan afgebeeld, wie zijn dat?
4. Welk portret is het oudste, en wanneer werd dat gemaakt?
5. Welk portret is het nieuwste, en wanneer werd dat gemaakt?

1. Etienne Dutilh (1751-1810) / Marie Anne Dutilh (1759-1844) / Catherine Madeleine Dutilh (1770-1824) / Jean Antoine Dutilh (1777-1846) / Edmund Dutilh (1798-1886) / Max Dutilh (1886-1933) / Ian Dutilh (1915-1998) / Renée Dutilh (1918-1998) / Mia Evers (1920-2010) / Toia Dutilh (1943)
2. Drie uit een gezin: Toia Dutilh (1943), Mariette Dutilh (1943) en Margriet Dutilh (1946).
Vier uit een gezin: Edward Dutilh (1797-1833), Edmund Dutilh (1798-1886), Marie Elisabeth Dutilh (1801-1804) en Charles Dutilh (1803-1883)
3. Jean François Dutilh (1756-1821) en Catherine Madeleine Dutilh (1770-1824) / Anne Agathe Dutilh (1757-1826) en Marie Anne Dutilh (1759-1844) / Jean Antoine Dutilh (1777-1846) en Jacob Christian Dutilh (1756-1821) / Charles Gratif Dutilh (1842-1851) en Catherine Madeleine Dutilh (1844-1917) / Adya Dutilh (1876-1959) en Max Dutilh (1886-1933) / Muis Dutilh (1911-2002) en Aak Dutilh (1918-2001) / Etie Dutilh (1913-1989) en Ian Dutilh (1915-1998) / Guy Dutilh (1916-2007) en Renée Dutilh (1918-1998) / Honk Evers (1918-1999) en Mia Evers (1920-2010) / Christian Dutilh (1968) en Frederik Dutilh (1978)
4. Maria Catharina Dutilh-Carten (1715-1796) getekend in 1752 door Pierre-Frédéric de la Croix
5. Noor Dutilh (2004) getekend in 2011 door Arnoud Boering